

полека да се промъква към престолната. От време на време се ослушваше, да разбере от коя посока ще чуе гласове. Гостите бяха събрани вероятно в малката приемна на царя, а до нея се отиваше през редица зали, които водеха една в друга, чак до вратата на съвета. Със замряло сърце Ирина прекоси ширните, празни приемни, заслушана в ударите на сърцето си, което биеше бързо и лудо, като че искаше да разчупи гърдите ѝ. Когато доближи завесата, зад която се чуваша сподавени мъжки гласове, за миг тя се поколеба, обхваната от непреодолим страх. Ала след това пристъпи със смела крачка, отмахна на дебелия аксамитен завеса, залепи ухо до вратата.

Дали крояха годеж между Петър и някоя знатна фрушка княгиня? Какво щеше да стане с Елена? Беше ли вече сключен съюзът против Никея?

Из неясния глъч на мъжете най-сетне тя чу ясно мекия глас на samodържеца, който казваше:

- За обсада на Цурул и изгонване на никейците от полуострова ще можем да мислим чак след гроздобер.

- Защо тъй късно, защо да се чака? - попита Нарис дьо Туси.

- Моите кумански люде не могат да търпят горещините и не дават добър бой през лятото... - добави Иоан Асен.

Някакви стъпки доближиха към вратата, зад която стоеше Ирина. Момичето замря в безимен ужас. Сякаш ледена вълна я потопи и отнесе. Когато дойде на себе си, тя разбра, че стъпките се отдалечават в обратна посока. Някой се разхождаше припряно и недоволено. Тя отново се заслуша, като се мъчеше да долови бързия говор на тъмачите. Този път се разнесе дълбокият гръден глас на папския легат.

- Разкъсването на брака между Бодуен и Мария дьо Бриен ще бъде доста трудно. Все пак ние ще гледаме да свършим тази неприятна работа в отсъствието на младия император, който, както изглежда, ще има да се бави още доста време на запад. На младата дама